

Odprta noč in dan so groba vrata

Fram. Iz Celja je prišla žalostna vest, da je tam v bolnici umrl naš bivši organist gospod Franc Ratej, 62 let star. Kdo ga ni poznal, tega postrežljivega in dobrosrčnega moža! Dober je bil in vse je znal napraviti in popraviti za malenkostno plačilo, zlasti še ure, ki so mu jih od daleč nosili, da jih je imel včasih polno mizico. Dobri Bog naj mu da popolno plačilo in v nebesih naj prepeva Alelujo Zveličarju, kateremu je toliko let zvesto služil in pel slavo na zemlji!

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. V četrtek dne 11. aprila popoldne je za vedno zatisnil svoje trudne oči blagi mož Petek Franc, posestnik na Strjanskem vrhu. Rajni je umrl v najlepših moških letih, star komaj 52 let. Pokojnik, ki je bil razumev trsničar, je bil miren in tizen mož, ki ni poznal nobenega prepričanja, ne sovraštva in nobene kletve. Svoji družini je bil skrben oče in svoji ženi dober mož. Bolehal je na zavratni boleznii ter je iskal zdravja najprej v ormoški bolnici. Ker mu tukaj niso mogli pomagati, so ga poslali v Zagreb. Pa tudi tukaj mu niso mogli pomagati. Mirno in vdan v voljo božjo je prenašal hude bolečine. »Slovenski gospodar« je več let zahajal v njegovo hišo. Pogreb je bil v soboto dne 13. t. m. ob številni udeležbi ljudstva, ki so prihiteli od vseh strani in rajnemu posodili zadnjo pot. Na pokopališču mu je govoril zadnje slovo domači župnik. Domači pevski zbor je zapel ganljivo nagrobno. Bog mu naj bo plačnik za vsa njegova dela, žalujoči obitelji naše iskreno sožalje!

Ščavnica. Dne 11. aprila smo ob obilni udeležbi spremili k večnemu počitku k Sv. Benediktu v Slov. goricah vrliga moža Petra Valnerja. Bil je gostilničar, mož na svojem mestu, ki ni izkoriščal slabosti človeka; če je spoznal, da kdo hoče več piti, kakor je žejen, mu ni dal več pijače, ampak ga je opozoril, da naj rajše drugič pride. Tega posnemanja vrednega moža ni več. Spremili so ga k več-

nemu počitku otroci, sorodniki in prijatelji od blizu in daleč. Rajni je bil mož krščanskega prepričanja in stalni naročnik »Slovenskega gospodarja«. Naj počiva v miru!

Središče ob Dravi. Dne 9. aprila smo pokopali vpokojenega gospoda Franca Cajnka ob velikem spremstvu ljudstva iz Središča in Sv. Bolfenka. Pogreb je vodil g. dekan Bratušek iz Svetinj ob asistenci g. župnika Molana od Sv. Bolfenka, g. vpokojenega župnika Zadravca ter domačega g. župnika Alfonza Klemenčiča. Imenovanim duhovnim gospodom bodi izrečena najiskrenejša zahvala, istotako vsem drugim, ki so prihiteli od blizu in daleč, da izkažejo blagemu pokojniku zadnjo čast!

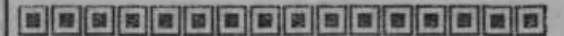
Braslovča. Umrl je v Gornjih Grčah posestnik Marolt Avgust. Bil je skrben družinsk' oče, dober gospodar, vnet javen delavec, zvest naročnik in agitator za katoliško časopisje, ustanovitelj katoliške hranilnice in posojilnice v Braslovčah. Delal in pomagal je rad povsod, kjer je šlo za pošteno in krščansko stvar. Umrl je dobro pripravljen za večnost v 60. letu svoje starosti. Kako je bil spoštovan, je pokazal njegov pogreb. V Kamencah pa je umrl posestnik Franc Rojnik, star šele 37 let; zapuščal ženo in 4 nepreskrbljene otroke. Rajnima večni mir, preostale naj tolaži Bog!

Sv. Križ pri Regaški Slatini. Dne 7. t. m. je preminil Čonč Janez, posestnik v Cerovcu. Rajni je bil skrben gospodar, dober oče in zgladen mož. Bil je dolgo vrsto let občinski odbornik. Bil je mož trdnega krščanskega prepričanja in zvest naročnik »Slovenskega gospodarja« in drugih krščanskih listov. Vneto je častil presv. Srce. Eno uro hoda je bil oddaljen od župne cerkve, toda kljub svoji starosti in celo v najhujšem zimskem vremenu ni nobenkrat opustil nedeljske službe božje. Tudi ob vsakih volitvah je storil svojo krščansko dolžnost. Rodil se je v občini Sv. Trojica leta 1864, oženil leta 1890; vzorno je gospodaril na svojem posestvu 45 let. Pred tremi tedni

ga je položila na bolniško posteljo oslabelost srca. Svoje bolečine je boguvdano prenašal in tako tudi v Gospodu umrl. O njegovi priljubljenosti je pričal njegov pogreb. Ob hiši žalosti so mu pevec zapeli »Spomladi vse se veseli«. Ob odprtem grobu se je poslovil od pokojnika s prisrčnimi besedami g. kaplan Čatar. Ob zadnjih zvokih »Vigredie« so se pogrebci žalostni razšli. Naj počiva v miru!

Videm ob Savi. Umrla je gospa Elizabeta Knez. Dosegla je častitljivo starost 88 let. Ves čas življenja globokoverna, je tudi pred smrtjo zgladno prejela sv. zakramente. Pogreb se je vršil v soboto popoldne. Mrtvaške obrede je izvršil g. dekan Ivan Medvešek ob asistenci g. kaplana Pečarja. Naj v miru počiva, preostalim naše sožalje!

Sv. Miklavž pri Ormožu. Pretekli teden nas je zapustila dobra zlata mamica Rozalija Mir, rojena Kramberger, v starosti 55 let. Njena življenjska pot je bila s trnjem posuta. Delavna kakor čebela, ni poznala počitka, pripravljena vedno pomagati vsakemu in ob vsaki priliki. Rajna z: pušča žalujočega moža, s katerim je delila žalostne in vesele ure življenja, in sedem otrok, katere je zgladno, krščansko vzgojila ter mnogo prerano zapustila. Pogreb je vodil g. monsignor in mestni župnik ljutomerski v družbi domačih gospodov duhovnikov ob veliki udeležbi ljudstva od blizu in daleč. Draga mati, ohrani! te hočemo v hvaležnem spominu vekomaj, želeč tvoji duši blaženi raj!

Ali si že obnovil naročnino?

se radi ločili, romajo v Remo v državi Nevada, kjer brez nadaljnega ustrežajo njihovi prošnji. Seve se ne smejo po ločitvi vrniti nazaj v domovino, če se ponovno poročijo, ker bi bili obtoženi radi dvoženstva.

Zračna pošta v Franciji

katero bodo vodili iz daljave. Na Francoskem razmotrivajo zamisel letala, ki se da voditi na daljavo. Poskusi z omenjenimi letali so uspeli že tako daleč, da bodo uvedena v kratkem času v promet. Francoska poštna uprava hoče te vrste letal uporabljati za redno poštno zvezo med Parizom in mestom Calais za redni prevoz pošte. Letalo

mote, katero bi nakopala s pobegom očetovi hiši. — Nahajala se je v za mlado ženo nevdržnem položaju in še potožiti ni mogla svojega gorja živi duši.

Dolgo je prosila moža, naj obiščeta njen dom, da bo povedala staršem, kako in kaj se ji dopade ter godi na novem domu. Grga je skraja izbegaval takim prošnjam na vse mogoče načine in z raznimi izgovori. Ko je slednjic le pristal na obisk, je vzel seboj še neizogibnega Šuškoviča, ki še ni poznal doma gazdarice ob Sotli.

Odpeljali so se z obilnimi darovi za Katičeve v troje v Kraljevec.

Obisk tolikanj imenitnega ter bogatega zeta ter presrečne hčerke je bil Katiču povod za prireditev cele gostije. Povabil je na pogoščenje mladega para več sosedov, da slišijo ter vidijo, kako se godi njegovi edinki na imanju, katerega vodi poleg gazde še šafer!

Pri Katičevih so se rokovali veseli Zagorci, bratili, peli, pili in se ponašali z vsem onim, česar marsikateri nikoli posedal ni.

Šele višek pogostitve ter domačega veselja je lahko porabila Veronika, da je zginila z materjo od mize.

V dekliški Veronikini kamri je zvedela mila maj-

ka, da obilno založena miza, grunt ter razni drugi imetek v zakonu nista vse. Čula je iz ust lastnega otroka zatrdilo, da se zasaja v njegovo srce mesto klic ljubezni do moža — sovraštvo in to po njegovi krivdi!

Izpoved mlade žene materi je bila dolga, odkrita in v upu:

»Mati, svetuj, kaj za naprej, ker tako ne more in ne bo šlo za bodočnost!«

Pri takile bridki izpovedi sta obe ženski obilo jokali. Izlili so se po obrazih obeh potočeci solz, predno se je zbrala mati in dala hčerki nasvet:

»Vražji Šuškovič mora od hiše in potem bo morebiti boljše!«

Stenjejski gosti so se zopet vrnili. Gazda ter šafer sta bila prav židane volje in zadovoljna. Pripravila sta s posetom vidno veselje starima in celemu Kraljevcu. Veronika je nesla na novi dom materino tolažbo ter trden sklep, da bo obračunala pri prvi priliki z oskrbniskim drznežem.

Šuškoviča je obisk pri Katičevih naravnost predrugačil ter prelevil. Napram mladi gazdarici je ubral čisto novo pot uslužnosti ter ji je prepuščal v gospo-

Za župnijsko knjižnico.

(Sv. Vid pri Planini.)

O velevažnem poslanstvu in veliki vrednosti dobre knjige ni nikdar preveč govoriti. Saj je knjiga, časnik in list najučinkovitejše izobraževalno sredstvo. Podeželskemu človeku, ki mu ni možno obiskovati šole ali raznih tečajev, je tisk edini in neobhodno potreben učitelj. Izgovorjena beseda se pozabi, pisana pa ostane. Slovenska knjiga je tako tesno združena z bitjem in žitjem slovenskega človeka, da si istega brez nje ne moremo misliti. Dobra knjiga je duševen kruh, potreben naši duši kakor hrana našemu telesu. Knjiga nam posreduje znanje iz vseh panog človeškega življenja. Odpre nam oči, da vidimo in spoznamo, kar nam je bilo doslej zakrito in neznano; razširi nam duševno obzorje. Dobra knjiga tudi budi v človeku plemenita čustva, mu vzgaja smisel za kaj višjega in plemenitejšega ter ga dviga iz nizkotnega življenja k lepšim smotrom. Ker pa v sodanji težki gospodarski krizi ni mogoče posamezniku vseh knjig kupovati, čeprav čuti potrebo po njih, je nujna potreba, ustanoviti, oziroma obnoviti župnijsko knjižnico. In tudi tukaj velja pregovor: »V združenju je moč.« Denarni prispevek, ki ga posameznik prispeva za nabavo knjig, je malenkost, bodisi da se plača skupni znesek za celo leto ali pa v obrokih (mesečni prispevek). Čim več se jih priklasi, tem lažje se knjige naročijo; s skupnimi močmi se lahko kaj doseže, drugače pa ne gre. Pričakovati je zlasti od očetov in mater, da bodo imeli za knjižnico v polni meri razumevanje. Knjige so tudi starejšim dobre tovarišice in prijateljice ob nedeljskih popoldnevih. Za mladino pa so prava potre-

ba. Gotovo želite starši, da bi vaši otroci ostali dobri in pokvarjeni, da bi si pridobili potrdila znanja in prave izobrazbe. Dobre knjige jim dajte v roke, zbudite jih vsilje do njih, to bode za nje in za vas boljše, kakor pa da bi mladi ljudje prosti čas lahkomišlno zapravljali. — Pričakovati je z gotovostjo od fantov in deklet, da se bote v obilnem številu odzvali in tako omogočili obnovitev župnijske knjižnice, saj se gotovo v dovoljni meri zavedate važnosti te prekorniste prosvetne ustanove. Zavedate pa se tudi, da je vsako minuto naše mladosti treba vporabiti za množenje znanja in napredek omike, kajti le tako bomo enkrat kos težkim nalogam, ki nas čakajo v zasebnem in javni življenju. Zdamimo se, s skupnimi močmi nam bo možno ustvariti knjižnico, ki jo usposobiti, da bo lahko služila svojemu vzvišenemu namenu: Biti prava prosvetna zakladnica naše župnije ter biti pripomoček izobrazbe in napredka.

I. K.

BLAGOSLOVITEV ZASTAVE »MARIBORA«.

V nedeljo dne 28. aprila 1935 bo v mariborski stolnici blagoslovil prevzvišeni škof dr. Ivan Jožef Tomažič novo društveno zastavo »Maribora«. Kumovala bo zastavi gospa Angela dr. Juvanova. Zastavo so napravile mariborske šolske sestre in moramo reči, da res mojstersko. Na eni strani je podoba našega velikega škofa Srečka in ob njem venec z notami znane pesmi »Preljubo veselje, o j kje si doma...«. Na drugi strani je društveni znak. Modern nastavek je napravil društveni član g. Drago Tratnik. Blagoslovitve se bodo udeležila tudi druga mariborska društva z zastavami. Imena dobrotnikov, ki so društvo omogočili nabavo zastave, so vgravirana v posebne žeblice na drugo zastavo. »Maribor« obhaja desetletnico svojega delovanja in bo poleg te slovesne blagoslovitve zastave priredil tudi koncert, ki se vrši dne 8. maja zvečer v Unionovi dvorani. Na tem koncertu izvajajo: Sattnerjevo Oljki, ali solo iz oratorija Messija in Dvoršakov Te Deum. Sodelujejo solisti gospa Lovšetova, gospa Bernot-Golo-

bova, gospod Marijan Rus, orkester Glasbene Matice in vojaška godba.

Hoča. Dravsko okrožje Pevske zveze je priredilo na Cvetno nedeljo popoldne pevski sestanek v Hočah. Udeležili so se ga številni pevci od St. Janža na Dravskem polju, domači hočki zbor in zastopnik iz Frama. Sestanku je prisostvoval tudi domači g. dekan Sagaj ter okrožni predsednik g. kaplan Čokl. Zbranim pevcem je predaval profesor Bajuk iz Maribora o petju. Sledili so izvajanjem s takim zanimanjem, da je k sklepu par nenadoma privrela iz srca vseh Premrlova »Slovenska pesem«. Odbor je nato sklepal in razpravljali še o tekočih okrožnih vprašanjih.

Sv. Trojica v Slov. goricah. »Slehernika«, krasni verski misterij, je na Velikonočni ponedeljek žel popolni uspeh. Vsi navzoči so bili zelo zadovoljni. Zato bo fantovska Marijina družba ponovila »Slehernika« na Belo nedeljo dne 28. aprila ob treh popoldne v samostanski dvorani. Vse prav lepo vabimo!

Kapela pri Radencih. Ker ni bilo priložnosti na praznik Marijinega Oznanenja, bomo obhajali na Belo nedeljo po sklepu svetega leta »Materinski dan«. Kdor hoče videti in slišati res nekaj lepega, nedolžno-srčkanega, naj pride ta dan ob petih popoldne v dvorano g. Maršika v Radencih, kjer bodo najmlajši igralci kapelske šole vprizorili materam na čast ginjaivo igrice »K mamic«. Vabljeni na to prireditev so predvsem vse dobre mamice, kakor tudi vsi drugi, zlasti mladina, ki čuti količkaj ljubezni do svoje matere. Na programu so tudi deklamacije, govor o materi itd. Čisti dobiček pa je namenjen v podporo revnim otrokom. K obilni udeležbi vljudno vabi vse, ki imajo kaj miljeno čutečega srca za revno deco. — Pomladek Rdečega križa pri Kapeli.

Žiće pri Konjicah. Sporočamo, da bo prihodnje Belo nedeljo dne 28. aprila ob treh popoldne pri nas v Društvenem domu igra. Prosvetno društvo iz Laporja pride gostovat s prekrasno in pretresljivo igro »Žrtev spovedne molčečnosti«, katere zgodba je resnična in ki napravi povsod neizbrisen utis. Na Cvetno nedeljo so jo igrali doma. Režiser jim je znani gospod Vaupotič, »Slovenčev« dopisnik iz Slov. Bistrice, ki je letos tam tako izborno

dinjskih poslih proste roke. Tale prvi preokren je bil hvalevreden; drugi manj in je obetal resen obračun med gospodinjo in oskrbnikom.

Josip je opazil že koj skraja, kako zanemarija njegov gazda mladostno bitje brhke Veronike. Kar nenadoma se je pričel truditi, da bi nadomestil on, česar mož sploh ni hotel ali ni razumel. Z drugimi besedami povedano: Desna Pasaričeva roka je bila prepričana, da bo ujela lepo Veroniko v svoje mreže nedovoljene ljubezni. Upanja na uspeh v svojih grdih ter zlobnih nakanah je imel dovolj vpričo dejstva, da je bila gospodarju dobra ženka še vedno tujka!

In ravno obisk v Kraljevcu je dajal pohotnežu dovolj gradiva, s katerim se je bližal svoji novi žrtvi. Zdaj je porabil to ljubkost Veronikinega rojstnega doma, pa zopet materino neprisiljeno ljubeznivost, katero je hvalil mladi gospodinji, ki je bila s celotnim mišljenjem ter hrepenenjem mnogo bolj v Kraljevcu nego v Stenjevku. Opozorjanja na lepote ter mičnosti domačega krova so vzbudila sčasoma v Veroniki prepričanje, da Šuškovič le ni tolikanj notranje izprijen, kakor ga je dolžila dosedaj. Ravno on ji je znal prepoditi dolg čas z obujanjem spominov na mamiko ter

tateka in da bi bilo pri njih na Pasaričevem imanju ravno tako lepo, ljubko ter privlačno, če bi bil n. pr. on gazda.

Premeteni oskrbnik je dolgo sejal spominčice na hišico očetovo krog Veronikinega srca, predno je prešel od besed v dejanja. Spomnil se je najbrž na star pregovor, da besede mičejo, vzgled in sicer dejanski pa vlečejo! Le toliko se je zmotil, da je naobrnil navedeni rek v slabem smislu in na kolovoz svojega pokvarjenega srca. Bil je preizkušen ženski lovec in je imel doslej precej sreče v tem peklenko hudobnem lovišču. Vsak zapeljivec se enkrat pošteno opeče in tako je bilo tudi s hinavskim lizunom Šuškovičem.

Naveličal se je že bil sladkih govoric, ki so bile laž iz njegovih ust in le pastava zasledovani plen. Postal je Veroniki oseba, s katero se je najrajše ter največ razgovarjala in ga naravno pogrešala, če je moral izostati dalje časa. Šuškovič je nadalje dobro znal, da so ženskam največ slučajih prav ubrane besedne strune vs žensko bitje, če enkrat rado posluša moškega vabeč besede ter išče njegovo bližino, je že toliko pridobljeno ter zvaljeno na ljubezenske steze, da slobodno reče zapeljivec: Moja bo! (Dalje sledi.)

bodo vodile brez pilota posebne naprave iz Pariza in sicer na celi vožnji v Calais in nazaj. Iz daljave vodeno letalo premaga tudi vremenske ovire in ima to dobro, da odpade teža človeškega pilota in lahko vzame letalo seboj več pisem in drugih tovorov.

Premija na volkove.

Leta 1798 so razpisali v Parizu nagrade na volkove. V kratkem času je bilo izročenih ter usmrčenih 7341 volkov.

Tigri,

kateri se podijo po vzhodni Sibiriji, so veliko bolj nevarni nego indijski. Sibirski tiger se razločuje od indijskega tovariša po bolj sivi barvi.